

ת"פ 29637/12/13 - מדינת ישראל נגד א א

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 29637-12-13 מדינת ישראל נ' א (אסיר)
12 מרץ 2015

בפני כב' השופט דורון פורת, סגן נשיא

בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

א א

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד תומר בן חמו מטעם הנאשם: הובא באמצעות שב"ס וב"כ עו"ד בני נהרי ועו"ד שוש חיון

גזר דין

כתב אישום:

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום המתוקן. עבירות של **תקיפה סתם של בן זוג**, עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **איומים**, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין; **פציעה בת זוג כשעברין מזוין**, עבירה לפי סעיף 335(א)(1) + 335(ב) לחוק העונשין.

2. ק ח (להלן: "**המתלוננת**") הייתה בת זוגו של הנאשם בין החודשים אוגוסט-נובמבר 2013. במהלך תקופה זו התגוררו בני הזוג בביתה של המתלוננת בטבריה. במהלך תקופת מערכת היחסים בין בני הזוג נהג הנאשם לתקוף את המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה באופן שהכה אותה וסטר על פניה.

בתאריך 5.12.2013, סמוך לשעה 16:30, שהתה המתלוננת בבית חברתה, הנאשם אשר ידע כי המתלוננת נמצאת בבית הגיע למקום החל לדפוק בחוזקה בדלת ולצעוק לעבר המתלוננת. הנאשם עזב את המקום לאחר שהמתלוננת אמרה לו שהיא תזמין משטרה. המתלוננת הגישה תלונה במשטרה, ונסעה לביתה חזרה יחד עם בן זוגה החדש ברכבו. במהלך הנסיעה הגיע הנאשם רכוב על קטנוע ונצמד אל הרכב וביקש לדבר עם בן זוגה. בהמשך, בן זוגה של המתלוננת עצר את המכונית ונכנס לחנות סמוכה. הנאשם הוציא חפץ חד, הכניס את פלג גופו העליון לתוך הרכב ואמר למתלוננת: "**אני לא אפגע בך, אני אוהב אותך**". הנאשם פצע את המתלוננת באמצעות החפץ החד. בן זוגה החדש של

עמוד 1

המתלוננת הוציא את הנאשם מהרכב והנאשם נמלט מהמקום.

3. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלוננת חתך לאורך זרוע שמאל, חתך רוחבי בצד של האמה באורך 6 ס"מ ופצע עמוק. המתלוננת אושפזה ונותחה.

טיעונים לעונש מטעם התביעה:

4. המאשימה הדגישה את חומרת העבירות שבהן הורשע הנאשם ועתרה להטלת ענישה מרתיעה.
5. המאשימה טענה, כי כתוצאה ממעשי הנאשם נגרם למתלוננת נזק פיזי ונזק נפשי והפנתה לאמור בתסקיר קורבן העבירה.
6. המאשימה הפנתה לאמור בתסקירי שירות המבחן, מהם עולה כי הנאשם הושעה מטיפול בבית נועם ושירות המבחן המליץ להטיל עליו ענישה מוחשית ומרתיעה.
7. המאשימה עתרה להטלת עונש מאסר לתקופה ארוכה, מאסר על תנאי, קנס בסך 5,000 ש"ח ופיצוי כספי משמעותי.

טיעונים לעונש מטעם ההגנה:

8. הסנגור ביקש להתחשב בכך שלנאשם אין הרשעות קודמות. הנאשם הודה ובכך חסך את העדת המתלוננת ועדי התביעה.
9. הסנגור עתר למתחם ענישה שנע בין מספר חודשי מאסר ועד 12 חודשי מאסר בפועל.
10. הסנגור טען, כי המתלוננת נפרדה מהנאשם והחלה במערכת יחסים עם חברו הטוב. לטענת הסנגור, הנאשם לא סיכן אל חייה של המתלוננת, והיא לא נזקקה לאשפוז ארוך בבית החולים.
11. הסנגור טען כי הפציעות שהמתלוננת ציינה לא נזכרות בתעודה הרפואית שהוגשה, לטענתו המתלוננת הודתה שהיא משתמשת בסמים. לטענת הסנגור, הנאשם הוא שמימן את תהליך הגמילה שעברה המתלוננת.
12. הסנגור ביקש להתחשב בכך שהנאשם שהה במעצר בית מלא קרוב לשנה עד ליום 15.2.2015 עד מעצרו בגין הפרת תנאי השחרור.

דברי הנאשם :

13. הנאשם טען שהוא עשה טעות קשה וציין כי המעצר מהווה עבורו ועבור בני משפחתו טראומה מאוד קשה.

תסקירים מטעם שירות המבחן:

14. בעניינו של הנאשם הוגשו מספר תסקירים. מתסקיר שירות המבחן מיום 1.6.2014 עולה כי הנאשם רווק כבן 31 שנים. הנאשם התקשה להתייחס לביטויי התנהגותו האלימה כפי שתוארה בכתב האישום, מסר כי תחושת הבגידה גברה עליו ופעל בלי לשקול תוצאות התנהגותו.

שירות המבחן התייחס למאפייני האלימות כפי שתוארה בכתב האישום, חוסר ויסות רגשי, שימוש בנשק קר ומצא, כי קיים קושי ניכר בשליטה בכעסים ונטייה לדחיסה של רגשות. שירות המבחן התרשם מנזקקות טיפולית בתחום האלימות הזוגית שמטרתה להפחית סיכון להישנות התנהגות מסוג זה. שירות המבחן ביקש דחייה בעניינו של הנאשם למספר חודשים על מנת לעקוב אחר השתלבותו בבית נועם.

בתאריך 2.9.2014 הוגש תסקיר משלים ממנו עולה, כי הנאשם הושעה מהמסגרת הטיפולית בשל קשיי הסתגלות לתנאי הטיפול. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מגלה חוסר בשלות לעריכת שינוי ומתנהל באופן מכשיל ומתקשה להפיק תועלת מהטיפול. על כן, לא ניתנה בעניינו המלצה טיפולית שיכולה לסייע בהפחתת הסיכון וניתנה המלצה להטיל עונש מוחשי ומרתיע.

תסקיר קורבן עבירה:

15. מתסקיר שירות המבחן עולה, כי חייה של המתלוננת נפגעו במגוון מישורים: פיסי, רגשי- נפשי, משפחתי, חברתי ותעסוקתי. במישור הפיסי, המתלוננת נפגעה קשה ביד שמאל כתוצאה ממעשי הנאשם. מאז פציעתה סובלת מכאבים עזים. המתלוננת הייתה שרויה בבהלה וחשה איום על חייה. במישורי הרגשי, המתלוננת נפגעה באופן קשה מאוד. בפני שירות המבחן ציינה המתלוננת, כי הנאשם ממשיך לעקוב אחריה ולשלוח לה אנשים שמעבירים לה מסרים בעלי אופי מאיים. המתלוננת תיארה תחושות לחץ, מתח והתקפי חרדה. שירות המבחן התרשם מנזקקות רבה לטיפול. שירות המבחן התרשם עוד מהיקף של פגיעות ונזקים שלהם השלכות על חייה בטווח הקרוב והרחוק.

דין:

קביעת מתחם העונש

16. העיקרון המנחה בענישה בהתאם להוראות חוק העונשין (תיקון מס' 113), התשע"ב-2012, הוא עקרון ההלימה, "לפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ואשם הנאשם לבין חומרת

העונש שיוטל עליו (ראו דברי ההסבר לסעיף 40ב בהצעת חוק העונשין (תיקון מס' 92) (הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה), התשס"ו - 2006).

17. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על בית המשפט לגזור עונשם של נאשמים לפי שלבים. בע"פ 1323/13 **רך חסן ואח' נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.6.2013) נקבע כדלקמן:

"במנגנון תלת-שלבי שראשיתו בקביעת מתחם העונש ההולם וסופו בקביעת העונש המתאים לנאשם בתוך המתחם שנקבע, תוך אפשרות לחרוג מהמתחם משיקולי שיקום (לקולה או הגנה על שלום הציבור (לחומרה))"

18. הערך החברתי שנפגע כתוצאה ממעשי הנאשם הינו זכותה של המתלוננת, ככל אדם אחר, לשמירה על בטחונה האישי ועל שלמות גופה. בהתאם למדיניות הענישה הראויה אשר נקבעה על ידי בית המשפט העליון, יש להטיל עונשים מרתיעים, על מבצעי עבירות האלימות כלפי בני זוג, למען יראו וייראו. בע"פ 669/12 **עמיאל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 19.04.12), בית המשפט עמד על סלידת החברה מעבירות אלה וקבע:

"קשה להלום כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדיין רווחת התופעה של אלימות במשפחה, ובמיוחד אלימות נגד בת זוג, משל הייתה רכוש וקניינו של הבעל. כל זאת, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים, לעתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג, ותוך ניצול העובדה שהדברים מתרחשים בין כתלי הבית כשהם סמויים מן העין. התופעה מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את המימד המחמיר של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוול ובנזק הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בכבודה."

19. מדיניות הענישה הראויה, בגין העבירות שבהן הורשע הנאשם, היא מחמירה ומחייבת הטלת עונשים מרתיעים:

א. ע"פ 6873/13 **פלוני נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.2.14). הנאשם הורשע בעבירות אלימות כלפי בת זוגו. נדון ל- 24 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה. בית המשפט העליון קבע:

"קשת הענישה בעבירות אלימות בתוך המשפחה מגוונת והיא תלויה מטבע הדברים בנסיבות ביצוע העבירה ובנסיבותיו של הנאשם, לרבות שאלת הרצידיביזם. אין באסמכתאות שאליהן הפנה המערער כדי לשקף את מדיניות הענישה לאשורה. אכן, קיימים גם עונשים קלים יותר מהעונשים שהושתו במקרים שאליהם הפנתה המשיבה בטיעוניה, אך קיימים גם עונשים חמורים יותר מאלו שהצביע עליהם המערער [ראו למשל: ע"פ 322/12 מדינת ישראל נ']"

פלוני [פורסם בנבו] (18.4.2012)."

ב. ע"פ (מחוזי נצרת) 1315/07 **חיגאזי ראמז נגד מדינת ישראל**, בית המשפט דן בערעור שהוגש על חומרת העונש של 12 חודשי מאסר בפועל, על נאשם שהורשע בעבירה של תקיפה סתם של בת זוג בנסיבות מחמירות לפי סעיף 379 + 382(ב)(1) לחוק העונשין. הנאשם תקף את אשתו בשלוש הזדמנויות שונות. בית המשפט דחה את הערעור וקבע כדלקמן:

"35. איננו סבורים, כי עונש של 12 חודשי מאסר בפועל בנוסף לעונשים הנוספים שנגזרו על המערער, הינו עונש חמור המצדיק התערבותה של ערכאת הערעור.

36. לא אחת חזר וקבע בית המשפט העליון, כי יש להכביד את רף הענישה בעבירות של אלימות במשפחה השיקום או שיקוליו האישיים של העבריין, יש לקחת בחשבון גם את הנזק שנגרם למתלוננת, האישה המוכה.

(ראה: רע"פ 1293/08, אלכסנדר קורניק נ' מדינת ישראל - אשר שם במקרה חמור פחות של עבירת איומים על בת זוג, השית בית המשפט עונש של 12 חודשי מאסר בפועל).

37. התופעה בה מרשים לעצמם גברים להכות את נשותיהם, על לא עוול בכפן, הינה תופעה חמורה אשר על מתוכה ועל בתי המשפט לשלוח מסר יקבע, כי על מעשים כגון אלה ונשמתן של נשים הפקד.

ג. בת"פ 8548-06-14 עמדתי על מתחם הענישה בגין עבירה של **פציעה בנסיבות מחמירות**, עבירה לפי סעיף 334 בצירוף סעיף 335 (א) (1) ו- (ב)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977. מתחם הענישה נע בין מאסר בפועל של שישה חודשים ועד 36 חודשי מאסר בפועל, זאת בהסתמך על הפסיקה הבאה:

1. ע"פ 368/08 **מדינת ישראל נגד חאלד עכריה** (פורסם במאגר נבו) - נדון ל- 8 חודשים במאסר בפועל.
2. ע"פ 2358/14 **מדינת ישראל נגד פלוני** (פורסם בנבו, 21.5.14) - נדון ל- 30 חודשי מאסר בפועל.
3. רע"פ 4140/10 **פלוני נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.9.10) - נדון ל- 10 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי.
4. רע"פ 1826/11 **סולומון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 8.3.11), (עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג ואיומים) - נדון ל- 9 חודשי מאסר בפועל.

5. רע"פ 1826/11 סולומון נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 8.3.11), הורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש (כנגד בת זוג) ואיומים- נדון לתשעה חודשי מאסר בפועל ותשעה חודשי מאסר על תנאי.

6. ע"פ 9074/12 מדינת ישראל נ' אבו אחמד (פורסם בנבו, 13.6.2013), נדון ל- 30 חודשי מאסר.

7. רע"פ 5986/09 אבו האדיר נ' מדינת ישראל - נדון ל 8 חודשי מאסר בפועל שנגזר על הנאשם בעקבות הרשעתו בעבירות תקיפת בת-זוג ואיומים.

8. ע"פ 2358/14 פלוני נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 21.5.14). בית המשפט העליון דחה את הערעור שהגיש המערער אשר הורשע בתקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש; ריבוי עבירות של תקיפת בת זוג; ריבוי עבירות של איומים; הדחה בחקירה. המערער נדון ל- 15 חודשי מאסר בפועל.

20. נוכח האמור לעיל, בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), סבורני כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 חודשי מאסר בפועל ועד 36 חודשי מאסר בפועל.

21. **בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ט' לחוק), יש ליתן את הדעת לשיקולים הבאים:**

א. הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה; הנאשם ביצע עבירות אלימות קשות כלפי המתלוננת ופגע בה בחפץ חד. מעשי הנאשם עלולים גרמו לנזק פיזי חמור למתלוננת, ובמזל לא נגרם נזק חמור עוד יותר.

ב. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמה למתלוננת פגיעה נפשית ופיזית כפי שצוין לעיל. בבית המשפט העידה המתלוננת והוגש תסקיר קורבן עבירה כמפורט לעיל, ממנו עולה כי למתלוננת נגרמו נזקים רבים ופגיעה פיזית ונפשית חמורה.

המתלוננת העידה בפני בית משפט ואף חשפה את הצלקות שעל גופה. מדובר בצלקת המתחילה מהכתף ועד למרפק, וצלקות נוספות מהם ניתן ללמוד על מידת הפגיעה החמורה במתלוננת.

ג. מעשיו של הנאשם בוצעו על רקע תחושות קנאה משום שהמתלוננת החלה במערכת יחסים עם גבר אחר.

22. **בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא'). במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:**

א. הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו; הנאשם כבן 31 שנים ללא עבר פלילי.

ב. נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו; הנאשם הודה במיוחס לו ונטל אחריות למעשיו.

ג. חלוף הזמן מעת ביצוע העבירות; העבירות בהן הורשע הנאשם בוצעו בשנת 2013. במועד שחלף מאז ביצוע הנאשם והמתלוננת אינם עוד בקשר זוגי.

שיקום הנאשם:

23. לא מצאתי מקום לחרוג לקולא ממתחם העונש, הנאשם לא השתקם, תסקיר שירות המבחן מדבר בעד עצמו, כפי שנקבע בעניין זה ברע"פ 7572/12 **הזייל נ' מדינת ישראל**, ([פורסם בנבו], מיום 23.10.2012), בית המשפט קבע שהמחוקק לא נתן עדיפות ברורה לשיקולי שיקום באומרו:

"ראשית, סעיף 40 לחוק העונשין שהוסף בתיקון 113, שכותרתו "שיקום", קובע כי בית- המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם כאשר הנאשם השתקם או כאשר יש סיכוי של ממש כי הנאשם ישתקם בעתיד. ואולם, סעיף 40 אינו עומד לבדו, שכן, מיד לאחריו מגיעים סעיפים 40ה ו-40ו, אשר דנים בחריגה ממתחם העונש ההולם, לחומרא, לשם הגנה על שלום הציבור או לשם הרתעה אישית של הנאשם. כלומר, בניגוד לטענת באת- כוח המבקש, המחוקק אינו מעניק עדיפות ברורה לשיקולי שיקום על-פני שיקולים אחרים, כגון: שמירה על שלום הציבור או שיקולים של הרתעת נאשמים. שנית, סעיף 40 קובע בזו הלשון: "[...] כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם [...]". כלומר, המחוקק קבע מפורשות, כי ההתחשבות בשיקולי שיקומו של הנאשם נתונה לשיקול דעתו של בית-המשפט, והיא איננה בגדר חובה."

פיצוי כספי:

24. נוכח הפגיעה במתלוננת, ראוי להשית על הנאשם פיצוי לטובתה. בית המשפט עמד על תכלית פיצוי לקורבן בע"פ 8745/08 **פלוני נ' מדינת ישראל ואח'** (פורסם בנבו, מיום 2.4.12):

"לפיצוי שנפסק לטובת נפגע עבירה קיימות מספר תכליות שונות... בין התכליות האמורות ניתן לציין את הבאות: מתן סעד לנפגע העבירה בטווח זמנים קצר, מבלי שייאלץ להמתין לסיום הליכים אזרחיים בעניינו; מניעת מפגש מחודש עם העבריין שפגע בו במסגרת של הליך אזרחי נוסף; הכרה חברתית בסבלו של הנפגע; העלאת מעמדו של קורבן העבירה בהליך הפלילי, כחלק מהמגמה לשלבו בהליך הפלילי ולהכיר בזכויותיו במסגרת הליך זה ואף יסוד

של היטהרות לעברין עצמו, שחיובו בפצוי לטובת הנפגע עשוי לתרום לשקומו
(ראו: ע"פ 7895/04 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 2.8.2006); רע"פ
9727/05 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 8.8.2007); ע"פ
6452/09 עלי נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 22.7.2010) (להלן: עניין
עלי)).

25. על בית המשפט להתחשב כאמת מידה לקביעת גובה הפיצוי באמור בתסקיר נפגעת העבירה כמפורט לעיל. מתסקיר קורבן העבירה עולה כי למתלוננת נגרם נזק פיזי ונפשי כבד. במסגרת הטיעונים לעונש, העידה המתלוננת בפניי והציגה את הצלקת בזרועה השמאלית. מדובר בצלקת שאורכה כ-35 ס"מ אשר מתחילה מאזור הגב והכתף וממשיכה עד סמוך למרפק. צלקת נוספת נמצאת בחלק האחורי של הזרוע. צלקת נוספת נמצאת מתחת למרפק, צלקת באורך של כ-7 ס"מ. המתלוננת הרימה את חולצתה והציגה אף צלקת נוספת בחלק מוצנע בגופה.

נתתי דעתי כי תיאור הצלקות איננו מתיישב באופן מלא עם התעודה הרפואית, אולם בשלב זה אין צורך בהכרעה שיפוטית, הגם שבית המשפט מגביל עצמו לאותן צלקות הנזכרות בכתב האישום.

26. נתתי דעתי כי הנאשם אמור לרצות עונש מאסר. נתתי דעתי ליכולתו הכלכלית של העברין בתשלום פיצויים. זאת, כשם שבהליך אזרחי, לא היה בית המשפט מתחשב בכך, לו היה העברין נתבע על ידי נפגע העבירה. (ע"פ 5761/05 מג'דלאוי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 13.7.06)).

27. **לאחר ששמעתי את טיעוני ב"כ המאשימה ואת טיעוני הנאשם, ובהתחשב בנסיבות, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. אני מטיל על הנאשם מאסר לתקופה של 36 חודשים, מהם 24 חודשים בפועל והיתרה על תנאי, למשך 3 שנים החל מהיום, והתנאי שלא יעבור ויורשע על כל עבירת אלימות פיזית, זאת בניכוי ימי מעצרו 39 ימים בהם היה עצור עד אשר שוחרר למעצר בית (מתאריך 5.12.13 ועד ליום 12.1.14). המאסר יימנה מתאריך 15.2.15, מועד בו נעצר הנאשם מחדש בגין הפרת תנאי השחרור.

ב. אני דן את הנאשם לתשלום קנס בסך ₪5,000, או 50 ימי מאסר תמורתו, אשר יישא הנאשם בנוסף לכל מאסר אחר שהוטל עליו.

הקנס ישולם ב-5 שיעורים חודשיים שווים ורצופים, תשלום ראשון בתוך 90 יום מהיום. אי תשלום אחד מהשיעורים, יעמיד את היתרה לפירעון מיידי.

ג. אני מטיל על הנאשם לשלם למתלוננת פיצוי בסך 30,000 ש"ח אשר ישולם באמצעות קופת בית המשפט תוך 30 יום מהיום.

הפיצוי ישולם ב-6 שיעורים שווים ורצופים.

במידה ואחד מהשיעורים לא ישולם במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מיידי ותישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק.

במידה ובתיק יש פיקדון, הפיקדון יקוזז כנגד פיצויים שנפסקו.

זכות ערעור לבית משפט מחוזי בתוך 45 ימים.

ניתנה והודעה היום כ"א אדר תשע"ה, 12/03/2015 במעמד הנוכחים.

דורון פורת, שופט סגן נשיא

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בפניי בקשה לחילוט קטנוע מסוג סאן יאנג מודל 2007, אשר שימש את הנאשם בנסיעה אחר המכונית בה שהתה המתלוננת.

משעצר כלי הרכב שבו הייתה המתלוננת, עצר אף הנאשם את הקטנוע ואז אירע אותו אירוע נשוא כתב האישום.

התביעה אכן ביקשה לחלט את הקטנוע כפי שעולה מכתב האישום. ברם, עניין זה לא נזכר בהסדר שבין הצדדים ולא נזכר במהלך הטיעונים לעונש.

חילוט מוצג בעל ערך ראוי שיהיה חלק מהטיעונים לעונש על מנת שבית המשפט יעשה את האיזונים המתאימים בגזירת הדין.

פורמאלית, התביעה יכולה לבקש חילוט מוצג בכל שלב ואף בשלב שלאחר גזירת הדין, ויתרה מכך, אף בחלוף זמן.

לפנים משורת הדין, ונוכח העונשים שהשתתי בגזר הדין, לא מצאתי מקום להורות על חילוט הקטנוע.

הקטנוע יוחזר לגב' ר ל ת.ז. ***.

מוצג - חולצה של המתלוננת - להחזיר למתלוננת.

**ניתנה והודעה היום כ"א אדר
תשע"ה, 12/03/2015 במעמד
הנוכחים.
דורון פורת, שופט סגן נשיא**